

Moudří jsou ti, kteří vědí, vědouce víc nepovědí ...

Je pravděpodobné, že obsah předchozích kapitol neuspokojil očekávání mnohých čtenářů, netrpělivě vyhlížejících několikrát avizované stěžejní odhalení. Důvodem odkladu byla naše pochopitelná snaha seznámit čtenáře Roverské Sosny s doklady významných tvůrčích počinů Járy Cimrmana, nevyjímaje ani jeho počiny reprodukční. To, s čím vás dnes seznámíme, tušíme již několik let. *Hvězdenský nález* naše domněnky podpořil, doplnil a posléze - v komparaci s dalšími získanými materiály - definitivně potvrdil. Jedním z posledních milníků, který nás posunul na cestě k definitivní jistotě, byl rozluštný deníkový zápis datovaný ke 2. 8. 1967, jenž obsahoval stručné čtyřverší. Čtenářská obec RS tyto verše eviduje již od roku 2013, kdy byly publikovány v čísle 2 kamarádkou Kawi v článku *Jemně ryté verše: „Ukaž mi lesy a skály, které jsou krásné jako tyto. Že jednou umřu, je mi jen pro ně líto. 1967“*. Že tyto verše, kterým jsme tehdy nevěnovali zaslouženou pozornost, objevíme po deseti letech na stránkách posledního Mistra deníku (závěrečné stránky tzv. Černého deníku - deníky z *Hvězdeckého nálezu* jsme pojmenovali podle jejich barev - a.p.), jsme věru netušili! Že dlouhověkostí svého rodu obdařený Cimrman pobýval ve svých milovaných Rovech i po druhé světové válce, víme tedy nade vší pochybnost, svědčí o tom nejen deníkové zápisy, ale i nalezené skalní rytiny, díky nimž máme přesné povědomí o délce Járovy životní poutě. Nejmladší a zároveň

Inkriminovaný Cimrmanův nápis z roku 1967 při odborné restauraci v roce 2022.

Skalní reliéf pod Mamučákem se stal v posledních letech předmětem mnohých laických spekulací. Rozhodně se nejedná o Cimrmanův autoportrét, ba ani o dílo věhlasného sochaře Václava Levého (viz liběchovské Čertovy hlavy, Klácelka, Had a Harfenice). Na snímku vidíme meziválečnou práci Járy Cimrmana, o níž Mistr v deníku píše: *Lopotě se v horku - na skále pod Mamutem - budu mu říkat Borku - a pokřtím ho vermutem - Ruce mě už bolí - ale vermut chutná - budeš doma hartusit - že sama si zas smutná - Vím, že život s gieni - je cesta občas smutná ...*

ROVERSKÁ SOSNA

poslední Járovu rytinu jsme objevili poté, co jsme s kolegou při snížené zimní viditelnosti, způsobené vlivem „žilního Fridexu“, jímž jsme v tuhém únorovém mrazu udržovali přijatelnou tělesnou teplotu, zabloudili v nepřehledném labyrintu roverských skal. Náhodně objevený nápis pocházel z roku 1968 a byl proveden již velmi roztřeseným, stařeckým písmem: „**VRYL JSEM V SKÁLU VĚČNÝ TOTEM – NAVŽDY ROVŮ PATRIOTEM! 21.8. 1968**“ (možná zarmoutíme Roverské patrioty, leč jak vidno, prvním Roverským patriotem byl od neblahého srpna '68 prokazatelně Jára Cimrman!). Tento velevezácný zimní nález jsme bohužel nestihli vyfotit z důvodu padající tmy a cyklicky padajícího kolegy. Při následující jarní návštěvě již bylo, vzhledem k sesuvu skalního bloku, nenávratně pozdě. Černý deník, respektive jeho poslední popsaná stránka, datovaná 17. 11. 1969, přinesla závěrečnou a zároveň zásadní informaci, jež byla zapsaná již takřka nečitelným písmem: „**A tak se mé, až k bolesti milované Rovy promění v jedno velké Jároviště mých potomků, jež tato půvabů plná krajina přitáhne jako magnetová hora. Zbývá mi jen upravit svůj epitaf: „Ukaž mi lesy a skály, které jsou krásné jako tyto. Že brzy umřu, je mi jen pro ně líto. JC 17. 11. 1969“**

Běhá vám mráz po zádech, vážení čtenáři? Nemáte pocit, že vás zasáhl elektrický proud? Ano, milí a vážení, chápete to naprosto správně - v našich Roverkách dosud koluje Cimrmanova krev, krev Járova pokolení !!! Pokud jste se z otřesu již vzpamatovali, můžete číst dál.

V prvé fázi bezbřehé euforie jsme se rozhodli odhalit Cimrmanovy potomky stůj co stůj. Za tímto účelem jsme vypracovali podrobný manuál s návodem pro odhalování identity předpokládaných Mistrových potomků. Poněvadž rozsah RS neumožňuje publikování takto obsáhlého manuálu, pokusili jsme se v přehledné tabulce alespoň ve stručnosti shrnout identifikační východiska našeho závěrečného výzkumu:

Věk	Vlastnosti	Nadání	Koničky	Záliby a sklony k/ke
70 +	geniální	ke všemu	tramping	pívu
	prudce inteligentní		výstavba kempů	destilátům
	vynalézavý		fotografování	tabáku
	podnikavý		literární činnost	restauračnímu prostředí
	zručný		sadařství a alejnictví	něžnému pohlaví (u mužských potomků)
	psychicky zdatný		výroba lihovin, mýdla a užitkových předmětů	mužskému pohlaví (u ženských potomků)
	fyzicky zdatný		řezbářství a sochařství	učitelství
	reprodukčně zdatný		hudba	literární činnosti a historii
	mladý duchem		historie	hudbě
	mladý tělem		kartografie	dendrologii
	dlouhověký		pramenná hydrologie	kartografii

V prvé vlně nadšení jsme začali horečně organizovat tzv. HMC (*Hlídky mladých Cimrmanologů*), jejichž úkolem bylo prověřování vytipovaných, dlouhodobě podezřelých individuí. Podle zmíněného manuálu šlo v zásadě o dvě základní výzkumné činnosti: a) ohmatávání lebečních kostí ve snaze o nalezení pahrbku geniality a za b) prověřování stavu prstů na dolních končetinách. Při zamýšlené kontrole nohou, kdy jsme se u vytipovaných potenciálních potomků pokoušeli najít srostlé prsty, jsme narazili na limity našeho týmu, neboť tento průzkum mohli provádět jen velmi odolní vědečtí pracovníci. Na tomto limitu náš výzkum bohužel pohořel. Odvážili jsme se k němu vrátit ještě jednou – a to během druhé vlny epidemie čínské chřipky – kdy jsme ze členů týmu, kteří trpěli post-covidovým syndromem ztráty čichu, vytvořili dvoučlenné družstvo takzvaných „Necitů“. Oba dva jsme pod kolegyňiným vedením odvedli značné penzum nelehké práce, bohužel s nulovými výsledky. Obdobného neúspěchu jsme dosáhli při zkoumání lebek roverských trampů, kdy jsme nebyli s to rozlišit potencionální pahrbky geniality od běžných boulí, způsobených jednak údery hlav o nízké stropy převisů, či o neméně tvrdé desky stolů v roverských napajedlech těsně před zavírací dobou. Deformace lebečních kostí některých vytipovaných jedinců, např. účastníků pravidelných dřevčických „*Thirsty Tulamore Death March*“, prakticky vylučovala věrohodnou identifikaci hledaných pahrbků. Přesto naše studijní pobyty v restauračním zařízení přinesly nečekané a o to sladší ovoce. Byly to švestky. Švestky, kterými nás ochotně počastoval známý trampský bard – kytarista, jenž nás skromně požádal o nezveřejnění svého jména. Po písni o sladkých švestkách a nejkrásnějších šestkách (jednalo se o sextakordy, tj. o akordy s přidaným šestým stupněm – a.p.) si tento roverský bard a pamětník při popíjení pátého šálku heřmánkového čaje vzpomněl na příhodu ze svého raného dětství. Předejme slovo tomuto doslova roverskému „inventáři“: „*Když jsem byl chlapec malej, tak metr nad zemí, scházeli jsme s maminkou do skalních území*“ (na tomto místě pamětník odložil kytaru a z melodramu přešel do běžného vyprávění, z něhož předkládáme pouze vytěžená fakta). Na jaře v roce 1969 se vydal se svojí maminkou na procházku ze Skalky směrem k Huse. V místě dnešního Cimrmanova pomníku (a zaniklého „Cimrmanova pramene“) se střetli s hloučkem teenagerů, který dílem podpíral a dílem vedl bělovlasého vetchého starce. Jejich tváře si již samozřejmě nepamatuje, rozpomíná se však na dvě starcovy věty: „*Tak, tady to bylo, moji milí*“ respektive „*A nyní na Husího strážce!*“. Ano, nade vši pochybnost se tento, tehdy pětiletý pamětník, setkal se samotným Járou Cimrmanem a jeho potomky !!!

Všechno se jednou začíná a jednou končí. Touto poslední informací se s vámi rozloučíme. Přes všechny obtíže strastiplného výzkumu, přes bolestivé konflikty, ať již ve vědeckém týmu či v kruhu našich rodin, můžeme závěrem zvolat vítězně: **VENI, VIDI, VICI !** či naše radostné české **STÁLO TO ZA TO !!!** Chápeme vaše pocity, i my jsme se s nimi museli vyrovnat. Fakt, že se po

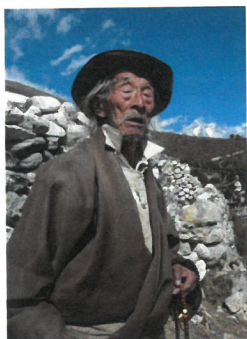
ROVERSKÁ SOSNA

našich Roverkách dosud promenují Járovi potomci, je dráždivý až k zbláznění! Tušíme, že se vám dere na jazyk výzva: *Řekněte jména, nebud'te slušní!* Je nám velice líto, že vás musíme zklamat. Jako náplast za vaši trpělivost, s níž jste čekali na vyústění našeho vpravdě detektivního příběhu, jsme vám poskytli alespoň trojici vzácných fotografií.

Snímky pořízené nejzkušenějším pracovníkem našeho vědeckého týmu, jež jsem nafotil 7.11. 2021 (tj. v den narozenin Járovy první ratolesti!). Ani v tomto, dlouhodobě vytípaném individuu (krycí jméno *Aleják*) jsme se nemýlili – hledíte do zad a boku Cimrmanova pravnuka !!!

Jeden z dlouhé řady tzv. MFÚ („*Můj fantastický úlovek*“), tentokrát v podobě snímku, jež kolegyne pořídila ve stavu značné emoční rozjitřenosti. Snímek z roku 2022 zachycuje druhého vytípaného Járova pravnuka (krycí jméno *Brtník*).

Čtvrtý snímek, určený jen pro pobavení, přetiskujeme z nové práce nechalvalně známého rakouského „cimrmanologa“ profesora Fiedlera, totiž z jeho nedávno vydané publikace *J. Zimmerman – Tibetischer Epilog* (J. Cimrman - Tibetický epilog, přeložil translate.google.cz – a.p.), ve které na 365 stránkách dokumentuje jednak domnělý závěr Cimrmanova života v tibetském klášteře, za druhé – a to především - pak do nebe volající pavědeckost, neumění a snahu o lacinou bulvární senzaci. Na snímku z roku 2002 údajný sto třiatřicetiletý JC.

Toužíte – li však osobně stanout Járovým potomkům tváří v tvář, ucítit tep Mistrovy krve v jejich žilách, zažít radost souznění s pokračováním Járova díla v jeho dalším pokolení, chod'te s otevřenýma očima a srdcem, naslouchejte a trpělivě hledejte. Budete – li hodni poznání, nemine vás jednoho dne stejně, jako neminulo nás.

Neboť jest psáno: ***Moudří jsou ti, kteří vědí, vědouce víc nepovědí...***

THE ENT